

родавинній історик про стан річий за того часу в Шкоції: "Ви могли бачити батьків, що йшли проти своїх синів, а синів проти батьків; брат воював проти брата, близчі кривняки і споріднені, як вороги, шукали знищення один одного. Кожний чоловік приставав до тієї, чи до иньшої партії після своєї впадоби. Один проголошував себе прихильником короля, другий прихильником королеви. Навіть малі діти, котрі ще не були добре навчені говорити, мали ті слова на своїх устах і часом їх можна було бачити, як вони передирали ся між собою і ділились на партії, так як і старші." Нарешті королівська партія перемогла і прихильники королеви замкнули ся в Едінбургським замку, котрий вони завзято боронили проти всіх наступів. Протягом сего лихохітя, Нокс стало проповідувати в Едінбургу; зчаста він був сумний і пригноблений, але ніколи не тратив надії, що його справа перемаже на решті. Але його здоровле і сила вже не були такими, як раніш, і удар апоплексії дав йому знати, що його життя кінчить ся. В Едінбургзі він не був певний житем, бо декотрі горожани симпатизували з обложеними в замку. Однієї ночі хтось стрілив до Ноксової кімнати, і тільки тому його не забив, що на той час Нокс встав з свого звичайного стільця. На палкі жадання його товаришів Нокс відіхав до Ст. Андрюс, де перебував один рік. З тих днів ми маємо його портрет, котрий показує, що хоч він був старший і занепавший на